

מסכת חולין

פרק ד משנה ז

השוחט את הבהמה ומץא בה שליא, נפש היפה תאכלנה,
ואינה מטמא לא טמאת אכליון ולא טמאת גבלות. חשב
עליה, מטמא טמאת אכליון אבל לא טמאת גבלות. שליא
שייצחה מקדחתה, אסורה באכילה. סימן ולד באשה, וסימן ולד
בבהמה. המבכרת שהפילה שליא, ישליכנה לכלבים.
ובקדשין, תקבר. אין קוביין אותה בפרשת זרכים, ואין
תולין אותה באילן, מפני זרבי האמרי: